

ned. Jeg vil godt vente med at se anbefalingerne til, hvordan man kan gøre det her.

Men igen er vi helt enige i, at det kunne være et godt redskab, og det skulle gerne ende med, at man får beskrevet nogle ting, som man kan gå frem efter.

Det er lidt det samme til hr. Kim Sejr, at det da er fuldstændig rigtigt, at vi nu ændrer handlekommunebegrebet, og det kan gøre forældre-samarbejdet mere besværligt, men omvendt har vi her også afsat midler til efteruddannelse, der netop skal sætte fokus på det. Det er noget af det, jeg tror vil rykke sig i retning af, at man faktisk lærer at bruge nogle af de redskaber, man kan bruge i dag.

Uanset om vi vedtager, at det her skal være lovpligtigt, så er vi jo nået lige så langt, hvis vi kan få sagsbehandlerne til at forstå, at det er en rigtig god idé, at man får lavet en handleplan, og at det faktisk er noget, der kan gøre arbejdet lettere på det lange sigt.

Til fru Pernille Falcon må jeg sige, at vi altså er uenige. Man kan jo altid diskutere, om flere penge generelt vil øge kvaliteten af det, man beskæftiger sig med. Men netop her, hvor vi – i den lov, som hr. Kim Sejr henviser til – ændrer handlekommunebegrebet, bliver der jo givet penge med. Når vi vedtager noget herinde, så får kommunerne også penge til at føre det ud i livet.

Så kan man sige, at man synes, at kommunerne generelt er pressede, og det er så en anden diskussion. Men når vi diskuterer ændringer af de her forskellige metoder, vi pålægger kommunerne, så bliver de DUT'ede, som det hedder, og pengene følger med.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Flemming Oppfeldt som ordfører.

Flemming Oppfeldt (V):

Hvis vi ikke havde nogen lovgivning, når det drejer sig om truede familier og børn, så er Venstre meget enig med dette beslutningsforslag. Men nu er det sådan, at vi har en meget moderne lovgivning og et meget nutidigt regelsæt, som i sagens natur kun er få år gammelt, nemlig den sociale service lov.

Det, vi diskuterer i disse måneder, uger og dage, er nærmere praksis. Hvordan opnår vi den allerbedste indsats, hvordan bryder vi den sociale arv? Når der bliver iværksat forebyggende foranstaltninger, eller et barn bliver anbragt uden for hjemmet, så er det oplagt, at det nære

miljø skal inddrages. Det gælder i forhold til familienetværket, hvor der måske kan hentes støtte og hjælp, og det gælder i forhold til det omgivende miljø, hvor der også kan være relationer at støtte sig til med henblik på at hjælpe familien på vej.

Vi kan også etablere familieværksteder i det nære miljø, hvor man prøver at få de voksne på benene, mens barnet kan fastholde sit netværk i form af daginstitution, skole og kammerater.

Det er for Venstre helt naturligt, at der i forbindelse med det at tage vare på et barn også tænkes i retning af, hvordan familien kan få det bedre og komme til at fungere. Naturligvis har det stor betydning for et barn eller en ung, hvordan den øvrige familie har det.

Dette er da også allerede gældende lovgivning i dag. Der skal altid foreligge skriftligt materiale. Skal et barn anbringes, skal der desuden udarbejdes en handleplan, der bl.a. skal indeholde, hvilke foranstaltninger der iværksættes i familien. Det må være en selvfølge, at det skriftlige materiale foreligger, og at dette materiale identificerer, hvad problemet er, og hvordan man har tænkt sig at løse dette problem.

Det er således ikke den eksisterende lovgivning og det eksisterende regelsæt, der er noget galt med. Problemet ligger mere i, at undersøgelse på undersøgelse dokumenterer, at sagsbehandlingen ikke er grundig nok, at der er forskellig praksis, at der ikke udarbejdes handleplaner, at børnene ikke høres, at den brede vifte af forebyggelsesinitiativer ikke udnyttes godt nok, og frem for alt at sagens forløb beror på, hvilken sagsbehandler man møder.

Kl. 18.05

Disse problemer bliver der taget fat på fra forskelligt hold, bl.a. med hensyn til efteruddannelse af sagsbehandlerne og med det før omtalte KABU-projekt, som skal sætte mere kvalitet ind i det her projekt, når vi anbringer børn uden for hjemmet eller forebygger anbringelse af børn uden for hjemmet. Projektet tager bl.a. højde for at inddrage familierne i anbringelsesstederne og også at inddrage familien, f.eks. bedsteforældrene.

Endelig synes jeg, det er værd at fremhæve de metoder, vi nu har sat mere fokus på, nemlig familierådslagning og familiekontrakter. Dette er en del af regeringens politik, og vi har sat et millionbeløb af til udvikling af dette. Det er Venstres forventning, at vi her kan drage nogle gode erfaringer og få dokumentation for, at det er